لنډه کیسه
د هیڅ چیرې چا
نه شوم
Ketabton.com
لیکوال: واجد منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیڅ درد دوا نه شوم

لیکوال: واجد « منګل »

ترتیب: افغان کتابتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

زیات وخت تېر وو، پوره دولس کاله له کورنۍ، کلي او وطنه لیرې وم. په کوچنیوالي مې دې بېلتون ته غاړه ورکړې وه.

کور کې یوې کوچنۍ خبرې زما د ژوند برخلیک بدل کړ او تر بل هېواد یې ورسولم.

پوهیدم، کورنۍ به مې ډېر ځایونه را پسې لوټ په لوټ کړي وي، دومره انتظار به یې، لکه ستوري یې چې د شپې راتلو ته کوي، کړی وي. یا شاید له ځو کالو وروسته یې په مرګ حساب کړی وم.

خو زه، د کلونو دردونو له زغملو سره سره بیا هم ضد نیولی وم. نه پوهیدم چې ولې، بېرته کور ته تلل مې نه غوښتل.

د نړۍ تر ټولو ښایسته ځای کې، له ښایسته خلکو سره اوسیدم، خو دا ښایسته ځای راته وروسته دوزخ ښکاریده.

هر څه مې لرل خو د زړه سکون نه وو. هڅه مې کوله، ټول هېر کړم، نه کیده، ورځ په ورځ مې زړه را تنګېده، له ژونده ستومانه وم، زړه مې د مور غېږه غوښته، هغه غېږه چې د نړۍ تر ټولو سترې زوی پکې آرام وکړي.

بله لار نه وه، لیونتوب مې په ځان نه لوریده، دوه اختیاره مې لرل، بېرته کور ته تلل یا همداسې سرګردانه پاتې کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مې وويل: تر کله به ضد نیولی وم؟، ایا ښه نه دی چې نور باید کور ته لاړ شم؟، ایا ما بد نه دي کړي؟

نه پوهیدم، نور مې دا بیلتون نه شو زغملی، افغانستان ته لاړم...

کور مې له ښاره لیرې په یوه کلي کې وو. نه وم خبر چې کورنۍ مې لا تر اوسه هلته اوسیږي یا نه؟

زړه نا زړه مې له یو سراچه ډوله موټر لرونکي کس سره خبره وکړه، د کلي نوم مې ورته وویل.

پاو مزل مو وکړ، سر مې د موټر د دروازې له شیشې سره لګولی وو، د وطن ننداره مې کوله، له سترګو مې بې اختیاره اوښکي تویيدې، هره سیمه راته نوې ښکارېده، باید نوې وای، دولس کاله تري لیرې وم.

د اوړي موسم وو، هوا ګرمه وه، د مازدیګر لمر د افغانستان د غرو په لوړو څوکو خپلې وړانګې غوړولې وې.

وروسته موټر چلونکي مې فکر را خراب کړ:

- را ورسیدو.

دوه سوه افغانۍ مې ور وشمیرلې. موټروان اکسیلیټر ته پښه ورکړه، شاته په سړک خړې دوړې پورته شوې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې وکتل، ټول ځايونه نا اشنا وو، د کلي بڼه زياتره بدله وه، ډېر کورونه په کنډوالو بدل شوي وو، خاص ځو لويې نوې ودانۍ تر سترګو کيدې.

وراندې لاړم، هيڅ نه پوهيدم چې کوم ځای ته روان يم، خلکو هم نه پيژندم، د کلي ماشومان اوس زلميان شوي وو او زلميان بيا په پخه عمر کې وو.

د سيمې د بڼې بدليدو له امله مې کور نه شو پيدا کولی، دومره مې په ذهن کې وو چې له يو سپين رنګه جومات سره نيږدې اوسيدو.

يوې او بلې خوا وګرځيدم، مخې ته له يو دېوال سره شنې ګڼې ونې ولاړې وې. دا هغه ونې وې چې ما او ورور مې کېنولې وې.

بيا مې جنوب خوا ته وکتل، لويې لويې ودانۍ جوړې وې خو سپين رنګه جومات هماغسې ږنګ وو.

سم باوري شوم، کور مې سم کړ، دروازې ته ور ورسيدم. شاته مې د موټر غږ تر غوږو شو، د خام سړک په يو ړنګ ځای کې کې تور رنګه موټر په ډېرې تېزۍ سره ودرېد. د بنې اړخ ټايرونه يې د سړک ړنګ ځای ته برابر شول، له کندې اوبو څړيکه وکړه، پاکې جامې يې را ولړلې. پاس مې ور وکتل، يو ځوان هلک ترې راښکته شو، زړې او خيرنې جامې يې اغوستې وې، سترګې بنکاريده، لاسونه يې په رنګ تور شوي وو. شونډې يې چاودې وې. فکر مې وکړ، ښايي د کلي يو کس دی. وروسته بنه نيږدې راغی، په حيرانۍ يې راته وکتل، بيا مې له مخې تېر شو، د يوې ماتې خړې لرګينې دروازې خوا ته يې ګامونه واخيستل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اټکل مې غلط وو، له کاره ستړی ستومانه راستون شوی دا هلک مې کشر ورور وو.

څو شيبې په ځای کې ولاړ وم، کور ننوتلو ته مې زړه نه شو ښه کولی، سل زړونه مې سره وتړل، په انګړ ور ننوتم.

اه! هغه پخوانۍ لويه حويلي نوره نه وه پاتې، چارچپېره خام دېوالونه تاو وو، يوازې يوه کوټه او تشناب ور پاتې وو.

کشر ورور مې په داسې حال کې چې ځمکه يې جارو کوله، را وکتل. زما ځيرې ډېر بدلون کړی وو، نه وم يې پېژندلی.

مور مې د کوټې ته جوړ کوچني سالون کې په ويل چير (معيوبينو چوکۍ) ناسته وه، له اوږو مې بکس ښکته کړ، ور منډه مې کړه، په پښو يې ور پرېوتم، له اوښکو ډکې سترګې مې ور واړولې:

ـ مورې! عابد يم.

غلې وه، د خبرو سېکه نه وه ور پاتې.

زه هم چوپ وم، ذهن کې مې را تېر شول؛ ولې مې مور عکس العمل وه نه ښود؟

شاته مې مخ واړو، ورور مې هماغسې ولاړ وو، جارو يې لاس کې نيولې وه.

را ويې کتل، په تندي کې يې ګونځې پيدا شوې، په زوته (زوره) يې را غږ کړ:

ـ زموږ له ځوريدو دې ډېر خوند واخيست؟، کور ته نه راتلل درته ډېر خوند در کړ؟ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ټوخل، مخ يې سور واوښت، جارو يې له لاسه وه غورځيده، په خشکه (غوسه) يې وويل:

ـ ته به اوس زموږ د کوم درد دوا شي؟ مور به مې هماغسې روغه کړې؟ پلار به مې بېرته را ژوندی کړې؟

د بني اړخ دېوال ته يې ګوته ونيوله:

ـ هغه دوه مشران ورونه به بېرته سره يو ځای کړې؟

وروسته غلی شو، چا خبرې نه کولې. ما مې د موې سترګو ته وکتل، خړه پرده پرې راغله، بېرته يې خلاصې کړې، غټه اوښکه يې له سترګو اوغورځيده...

ورور مې په حقه وو، مور مې را پسې د خبرو او ولاړيدو سېکه له لاسه ورکړې وه، پلار مې د غم او خفګان له امله مړ وو، دوه مشران ورونه مې جدا شوي وو، د کور دروازې اوس د يوې پر ځای، درې شوې وې. لنډه دا چې هر څه بدل وو. زه بېرته راغلم خو د هيڅ درد دوا نه شوم...

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه!

خپل نظرونه مو په لاندې ادرسونو را سره شریک کړئ! ستاسې نېک نظرونه ما سره ډېره مرسته کولی شي.

فیسبوک: Wajid Mangal

واټساپ: +4368864664143

ایمېل: wajidmangal2003@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library